

וְדָא (י) יו"ד זַעֲרָא, לְדַעַת לַעוֹת אֶת יַעֲף
דְּכָר (שם), אֵינֹן ה"ה, דְּבִהוֹן וְעוֹף יַעוּפָף עַל
הָאָרֶץ (בראשית א כ), וְנִקְוָה דָּשֵׁם הַכּוֹתֵב,
וְהַמְּכַתֵּב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא דָא יְהוָהוּ, ש"ם
הַדוֹר"ש, יְהו"ה אֱלֹהִים נָתַן לִי לְשׁוֹן
לְמוֹדִים, לְדַעַת לַעוֹת אֶת יַעֲף דְּכָר וְדָא יְהוָה,
יְדִיעַת קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁכְנִיתִיה, בְּהַאי
נִקְוָה יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשָּׁכֵל וְיִדְוַע (ירמיה ט
כג), וְדָא יְהוָה.

לְמוֹדִים, וְזֶה (י) יו"ד זַעֲרָא,
לְדַעַת לַעוֹת אֶת יַעֲף דְּכָר, הֵם
ה"ה שְׂבָהֶם, וְעוֹף יַעוּפָף עַל
הָאָרֶץ, וְנִקְוָה שֶׁל שֵׁם הַכּוֹתֵב,
וְהַמְּכַתֵּב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא זֶה
יְהוָהוּ, ש"ם הַדוֹר"ש, יְהו"ה
אֱלֹהִים נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים
לְדַעַת לַעוֹת אֶת יַעֲף דְּכָר, וְזֶה
יְהוָה, יְדִיעַת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עִם שְׂכִינָתוֹ, בְּנִקְוָה הַזֶּה יִתְהַלֵּל
הַמִּתְהַלֵּל הַשָּׁכֵל וְיִדְוַע, וְזֶה
יְהוָה.

כָּל אֱלִין נִקְוִדִין צָרִיף לְנִקְדָּא לֹון מִקְרָאִין
דְּאוּרֵייתָא, כְּמָה דְּאֵינֹן כְּתִיבִין בְּאַרְח
קְשׁוּט, וְכָל הוּי"ה אֵית לָהּ מִשְׁמָשָׁא דְּרָכִיב
עָלֶיהָ, וְאֵיהִי מְרַפְּכָה לִיהָ, וְהֵיא הוּי"ה אֵית
לָהּ מְנַהֲיגָא דְּשִׁלִּיט עָלֶיהָ, כְּגוֹן דְּכוּרָא עַל
נוּקְבָא, וְלִית רִשׁוּ לְנוּקְבָא וְלֹא לְשְׁלוּחָא דִּילָהּ
לְמַעַבְד מַדְעָם בְּלֹא רִשׁוּת בְּעָלָהּ, דְּכָל מָאן
דְּמִקְבֵּל (דף פט ע"ב) אֵיהִי נּוּקְבָא, מְאַתֵּר דְּאֵיהִי
מִקְבֵּל, וְרִזָּא דְּמִלָּה (קהלת ה ז) כִּי גְבוּהָ מַעַל גְּבוּהָ
שׁוּמֵר, וּכְגוֹנוּנָא דָא שְׁלִיחָא לְעִילָא מַטְטְרוּן,
וּכְמָה מְמַנֵּן דְּתַחֲוֹת יְדִיהָ דְּאֵינֹן שְׁלִיחָן
דְּשְׂכִינְתָּא, וְשְׂכִינְתָּא אֵיהִי נּוּקְבָא, לִית לָהּ רִשׁוּ
לְאַזְלָא לְשׁוּם אֲתֵר בְּלֹא רִשׁוּ בְּעָלָהּ, וְרִזָּא
דְּמִלָּה וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה (שמות כה ב), אִם אֲתוֹן
בְּעִיתוֹן דְּשְׂרִיא שְׂכִנְתִּי בִּינִיכּוֹן, וְיִקְחוּ לִי,
נְסִיבּוּ מִנִּי רִשׁוּ בְּקִדְמִיתָא לְאַתְגְּלִיא.

כָּל הַנִּקְדוֹת הַלְלוּ צָרִיף לְנִקְדָּא
אוֹתָם מִפְּסוּקֵי הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁהֵם
כְּתוּבִים בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, וְכָל הַיּוּי"ה
יֵשׁ לָהּ מִשְׁמָשׁ שְׂרוּכֵב עָלֶיהָ,
וְהֵיא הַמְרַפְּכָה שְׁלוּ, וְאֵתֵּהּ
הַיּוּי"ה יֵשׁ לָהּ מְנַהֲיג שְׁשׁוּלֵט
עָלֶיהָ, כְּמוֹ זָכֹר עַל נִקְבָּה, וְאֵין
רִשׁוּת לְנִקְבָּה אוֹ לְשְׁלוּחָהּ
לַעֲשׂוֹת דְּכָר בְּלִי רִשׁוּת בְּעָלָהּ,
שָׁכֵל מִי שְׁמַקְבֵּל, הֵיא הַנִּקְבָּה,
מִהֶמְקוֹם שֶׁהֵיא מְקַבֶּלֶת, וְסוּד
הַדְּכָר - כִּי גְבוּהָ מַעַל גְּבוּהָ
שׁוּמֵר, וּכְגוֹן זֶה הַשְּׁלִיחַ לְמַעַלָּה
מַטְטְרוּן, וּכְמָה מְמַנִּים שְׂתַחַת
יְדֵיו שֶׁהֵם שְׁלִיחֵי הַשְּׂכִינָה,
וְהַשְּׂכִינָה, הֵיא נִקְבָּה, אֵין לָהּ
רִשׁוּת לְלַכֵּת לְשׁוּם מְקוֹם בְּלִי
רִשׁוּת בְּעָלָהּ, וְסוּד הַדְּכָר - וְיִקְחוּ
לִי תְרוּמָה. אִם אַתֶּם רוֹצִים
שֶׁתְּשַׁרְהַשְׁתִּי שְׂכִינְתִּי בִּינִיכֶם - וְיִקְחוּ
לִי, קְחוּ מִמֶּנִּי רִשׁוּת בְּרִאשׁוֹנָה
לְהַתְּגַלּוֹת.

תְּקוּנָא חֲמִשִּׁין וְשִׁתָּא

בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֱלֹהִים הָא
אוּקְמוּהָ תְּמָן דְּחִילוּ מַסְטָרָא דְּאֵת
ה' (נ"א ה"), דְּאֵיהִי לְשִׁמְאָלָא, דְּאָף עַל גִּב דְּאֵת
י' אֵיהִי רַחֲמִי, בְּאַתֵּר דְּשִׁלְטָא ה' עָלָהּ נּוּקְבָא
אַתְקִרִיאַת, כְּגוֹנוּנָא דָא ה"י, וְרִזָּא דָא אַתְגְּלִיא
(בי"ה ה"א וא"ו ה"א) יו"ד ה"י וא"ו ה"י (ס"א ביו"ד
ה"א וא"ו ה"א) דְּלִית בְּרִיָּה בְּלֹא דְּכָר וְנוּקְבָא,

תְּקוּן חֲמִשִּׁים וְשִׁשָּׁה
בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֱלֹהִים
הָרִי פְּרִשׁוּהוּ שֵׁם יְרָאָה, פָּחַד,
מִצַּד הָאוֹת ה' (ה"), שֶׁהֵיא
לְשִׁמְאָל, שְׂאָף עַל גִּב שְׁהָאוֹת י'
הֵיא רַחֲמִים, בְּמְקוֹם שְׁשׁוּלֵטֶת ה'
עָלֶיהָ הֵיא נִקְרֵאת נִקְבָּה, כְּמוֹ זֶה
ה"י, וְסוּד זֶה הַתְּגַלָּה (בי"ה ה"א וא"ו
ה"א) יו"ד ה"י וא"ו ה"י (בי"ד ה"א

וא"ו ד"א), שאין בריה בלי זכר ונקבה, ששני שתפים הם בבן ובבת, האב והאם, אחד נותן טפה זכר ואחד נקבה, וכששולט הזכר על הנקבה הוא זכר, וכששולטת הנקבה על הזכר היא נקבה, והרי פשוטו בסוד של אשה פי תזריע וילדה זכר.

וסוד עליון פאן, לפעמים נזרקו שתי טפות, לפעמים שלש, לפעמים ארבע, לפעמים ה', לפעמים ו', לפעמים ז', וזה הסוד שעלו למטה שנים וירדו שבעה, שתי טפות הן לפעמים צר"י ולפעמים שב"א, שלש לפעמים הן סגו"ל ולפעמים שור"ק, לפעמים שבע כמו זה ז' מן זרע, ושלש טפות צריכות שמירה מן כב"ד טחו"ל מר"ה, שנאמר בהם ויצו יהו"ה אלהי"ם על האדם, ופשוטו, אין צו אלא עבודה זרה, וזה הכבד, שנאמר בו כל הפועס פאלו עובד עבודה זרה, ומשום זה לא צריך להריק טפות אלא באהבה, ולא בכעס ובקטטה, וכשזרק אדם שלש טפות באהבה, נקראו סגולת"א, וסוד הדבר - זרק"א מק"ף שופר הולף סגולת"א.

על האדם, זו שפיכות דמים, וזהו שכתוב באדם דמו ישפך, זו התעוררות של הטפה של הנקבה שהיא מלחה אדמה, ואם היא סגו"ל, נקדה למטה היא נקבה, נקדה שלמעלה היא זכר, וכשזרק אותה במר"ה, שהיא גיהנם, הורגת (אותה).

לאמר, זה גלוי עריות, וזה טחו"ל, מי שזרק באשתו בעצב ובקטטה, התגלה בו ערוה, ולכן ערות אביו וערות אמו לא תגלה. טחול היא לילית, מרה שחרה, ערות הכל (של הכלה).

אמר רבי אלעזר: אבא, השעור

דתרין שותפין אינון בברא וברתא, אבא ואימא, חד יהיב טפה דכורא וחד נוקבא, וכד שליט דכורא על נוקבא איהו דכר, וכד שליט נוקבא על דכורא איהו נוקבא, והא אוקמוהו ברזא דאשה פי תזריע וילדה זכר. (ויקרא יב ב).

ורזא עלאה הכא, לזמנין אזדריקו תרין טפין, לזמנין תלת, לזמנין ארבע, לזמנין ה', לזמנין ו', לזמנין ז', ודא רזא דסליקו למטה תרין ונחתו שבעה, תרין טפין אינון לזמנין צר"י ולזמנין שב"א, תלת לזמנין אינון סגו"ל ולזמנין שור"ק, לזמנין שבע כגונונא דא ז' מן זרע, ותלת טפין צריכין נטירו מן כב"ד טחו"ל מר"ה, דאתמר בהון (בראשית ב טז) ויצו יהו"ה אלהי"ם על האדם, ואוקמוהו לית צו אלא עבודה זרה, ודא כבד, דאתמר בה כל הפועס פאלו עובד עבודה זרה, ובגין דא לא צריך לארקא טפין אלא ברחימו, ולא בכעסא ובקטטה, וכד זריק בר נש אלין תלת טפין ברחימו אתקריאו סגולת"א, ורזא דמלה זרק"א מק"ף שופר הולף סגולת"א.

על האדם דא שפיכות דמים, הדא הוא דכתיב (שם ט ו) באדם דמו ישפך, דא אתערוהא דטפה דנוקבא דאיהי מליחה סומקא, ואי איהי סגו"ל נקודה לתתא איהי נוקבא, נקודה דלעילא דכר, וכד זריק לה במר"ה דאיהי גיהנם קטילת (לה).

לאמר (בראשית ב טז) דא גלוי עריות, ודא טחו"ל, מאן דזריק טפה באתתיה בעציבו ובקטטה, אתגליאת ביה ערייתא, ובגין דא ערות אביו וערות אמו לא תגלה (ויקרא יח ט). איהי טחול לילית, מרה אוקמא ערוה דכלא (נ"א דכלה).

אמר רבי אלעזר, אבא, שעורא דעריות אינון

שֶׁל עֲרִיּוֹת הֵם בְּמָקוֹם יְדוּעַ אוֹ
לֹא? אָמַר לוֹ: בְּנִי, יְהוּ"ה הוּא י'
אָב, ה' אֵם, ו' בֶּן, ה' בַּת, ה"ה
הֵם אִשָּׁה וּבָתָּה, כָּלָה וְחֻמוֹתָהּ,
כָּפִי עֲנֹפֵי הָאֵילָן כִּדְּנִקְרָאוּ. עֲנֹפֵי
הָאֵילָן נִפְרָדִים לְמַעַלָּה בְּאֵילָן,
כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרוֹהוּ וּפְנִיָּהֶם וְכִנְפֵיהֶם
פְּרוּדוֹת מְלַמְעֵלָּה, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר
וְלֹא יִגְלֶה כִּנֵּף אָבִיו, וְהֵם
מִתְיַחֲדִים לְמִטָּה.

כְּמוֹ לוֹלֵב, שֶׁהוּא אֲגָדָה אַחַת
לְמִטָּה בְּכָל אֵלּוּ הַמִּינִים שֶׁל הַדָּס
וְעֶרְכָּה, שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה הַדָּסִים
וּשְׁתֵּי עֶרְבוֹת, וְהוּא בְּפֶרֶד
לְמַעַלָּה, שֶׁהָעֲנָפִים נִפְרָדִים לִיְמִין
וְלִשְׂמָאל, וּמִשּׁוֹם זֶה, נִפְרָצוּ עָלָיו
- פָּסוּל, נִפְרָדוּ עָלָיו - כֶּשֶׁר,
וְהַפֶּרֶץ הַזֶּה הוּא פְּרוֹץ בְּעֶרְוָה בֵּין
עֵנֶף לְעֵנֶף, וְלִכְּנָן נֶאֱמַר שֶׁם לֹא
תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֶרְוָה, לֹא צְרִיף
לְקָרֵב אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן יְהוּ"ה
לְמָקוֹם עֶרְוָה, וְסוּד הָעֶרְוָה נִרְמָז
בְּשְׁתֵּי (עם) אוֹתִיּוֹת ע"ר ו"ה ע"ר
ר"ע בְּעֵינֵי יְהוּ"ה, וְהָעֲנָפִים הִלּוּ
(לֹא) נִפְרָדוּ שֶׁתְּהִיָּה עֶרְוָה בֵּינֵיהֶם,
אֵינוֹ אֶלָּא חוּץ מִמָּקוֹמוֹ שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֲדֻנִּי.
זֶהוּ שֶׁכָּתוּב לֹא יִגְרָף רַע,
שֶׁבְּסִפְרוֹת תִּמְצָא אָב וָאֵם וּבֶן
כְּאֶחָד בְּבִינָה, ב"ן י"ה, וְאֵין שֵׁם
עֶרְוָה, וְתִמְצָא אוֹתָם לְמִטָּה, אַח
וְאַחֻת שְׁנֵיהֶם בְּיַחְדוּד, הָאֵחָ הוּא
הָעֶמּוּד הָאֲמֻצָּעִי, ד' - אַחֻתוֹ,
וּשְׁנֵיהֶם הֵם אֶחָד בְּלִי פְּרוּד, אֵף
עַל גִּב שְׂצָדִיק הוּא הַיַּחְדוּד שֶׁל
כָּלם.

בִּינָתִים הֵנָּה אֵלֶיהוּ הַזְּמָן לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לוֹ: רַבִּי רַבִּי, שְׁעוּר
הָעֲרִיּוֹת כֵּן הוּא וְדָאִי, בְּכָל
הַסִּפְרוֹת אֵין יַחְדוּד שֶׁל אַחַת עִם
חֲבֵרָתָהּ כְּמוֹ שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה, אֶלָּא
רַק בְּצָדִיק, שֶׁהַיַּחְדוּד שֶׁל שְׁנֵיהֶם
אֵינוֹ בְּכָל הָאֵיכָרִים שְׁלֵהֶם, אֶלָּא
רַק בְּבִרְיַת מִלָּה, בְּשָׂאֵר הָאֵיכָרִים

בְּאַתֵּר יְדִיעַ אוֹ לֹא, אָמַר לִיה בְּרִי, יְהוּ"ה אִיהוּ
י' אָב ה' אֵם ו' בֶּן ה' בַּת, ה"ה אֵינוֹן אִשָּׁה
וּבָתָּה כָּלָה וְחֻמוֹתָהּ, כְּפֹהֶם עֲנֹפִין דְּאֵילָנָא הָכִי
אֶתְקָרִיאוּ, עֲנֹפִין דְּאֵילָנָא מִתְּפָרְשִׁין לְעֵילָא
בְּאֵילָנָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ וּפְנִיָּהֶם וְכִנְפֵיהֶם
פְּרוּדוֹת מְלַמְעֵלָּה, וְעַלֵּיהֶן אֶתְמַר (דְּבָרִים כג
א) וְלֹא יִגְלֶה כִּנֵּף אָבִיו, וְאֵינוֹן מִתְיַחֲדִין לְתַתָּא.
כְּגוֹן לוֹלֵב דְּאִיהוּ אֲגוּדָה חֲדָא לְתַתָּא בְּכָל
אֵלִין מִינֵין דְּהַדָּס וְעֶרְכָּה, דְּאֵינוֹן תְּלַת
הַדָּסִין, וְתָרִין עֶרְבוֹת, וְאִיהוּ בְּפֶרֶדָא לְעֵילָא,
דְּעֲנֹפִין מִתְּפָרְדִין לִיְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וּבְגִין דָּא
נִפְרָצוּ עָלָיו פָּסוּל, נִפְרָדוּ עָלָיו כֶּשֶׁר, וְהֵאֵי
פֶרֶץ אִיהוּ פְּרוֹץ בְּעֶרְוָה דְּאִיהוּ בֵּין עֲנָפָא
וְעֲנָפָא, וּבְגִין דָּא אֶתְמַר תַּמָּן (ויקרא יח ז) לֹא
תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֶרְוָה, לֹא צְרִיף לְקָרְבָא אֶתְוֹן
דְּאֵינוֹן יְהוּ"ה בְּאַתֵּר (דף ז ע"א) דְּעֶרְוָה, וְרָזָא
דְּעֶרְוָה אֶתְרַמִּיז בְּתָרִין (בְּהַד) אֶתְוֹן ע"ר ו"ה
ע"ר ר"ע בְּעֵינֵי יְהוּ"ה (בְּרֵאשִׁית לח ז), וְאֵלִין עֲנֹפִין
(לֹא) אֶתְפָּרְשׁוּ דִּיהָא עֶרְוָה בֵּינֵיהֶוּ, לֹא אִיהוּ
אֶלָּא בְּרַ מֵאֶתְרִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא דְּאִיהוּ
אֲדֻנִּי, הֲדָא הוּא דְּכָתִיב (תהלים ה ה) לֹא יִגְוֹרֵף
רַע, דְּבִסְפִירָן תִּשְׁכַּח אָב וָאֵם וּבֶן כְּחֲדָא,
בְּבִינָה ב"ן י"ה, וְלִית תַּמָּן עֶרְוָה, וְתִשְׁכַּח
לֹון לְתַתָּא אַח וְאַחֻת תְּרוּיָהוּ בְּיַחְדוּדָא, אַח
אִיהוּ עֶמּוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא ד' אַחֻת דִּילִיָּה,
וְתְרוּיָהוּ אֵינוֹן חֲד בְּלֹא פְּרוּדָא, אֵף עַל גִּב
דְּצָדִיק אִיהוּ יַחְדוּדָא דְּכָלָהוּ.

אֲדַהֲבִי הָא אֵלֶיהוּ קָא אֲזַדְמָן לִיָּה לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לִיָּה רַבִּי רַבִּי, שְׁעוּרָא
דְּעָרִיין הָכִי אִיהוּ וְדָאִי, בְּכָל סִפְרִין לִית יַחְדוּדָא
חֲד בְּחִבְרָתָהּ כְּגוֹנוֹנָא דְּזָכָר וְנִקְבָּא אֶלָּא
בְּצָדִיק, דְּיַחְדוּדָא דְּתְרוּיָהוּ לֹא אִיהוּ בְּכָל
אֲבָרִין דְּלֵהוֹן אֶלָּא בְּבִרְיַת מִלָּה, בְּשָׂאֵר אֲבָרִין

קרבא של אחוה יש שם ולא של יחוד, וזהו סוד האילן שענפיו נפרדים למעלה בכל צד, וסוד הדבר - ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרעי ידיו, אבל למטה כלם אגדה אחת, יחוד אחד, ומשום זה למטה בצדיק צריך לקרב את אותיות יהו"ה עם שכנתו, שהיא קרבא שלה קרבן ליהו"ה.

וכך השכינה העליונה עם חכמה, צריך לקרבם לצדיק וכל הענפים שם מתיחדים ונקשרים ומשלים, ומקבלים זה מזה, והכל על ידי הצדיק, וכלי צדיק אין קרבת היחוד אלא אחוה, ומשום זה חסד שם נקרא ו' אח ו' אחות, מצד הימין, ובמקום הזה נאמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגומר, חסד הוא, ועם כל זה שחסד הוא, ונקרתו לעיני בני עמם. מי שמחבר אותיות במקום של פרוד, כאלו הפריד ביניהן, ומשום כך ונקרתו, מדה פגוד מדה.

וכך י"ה בימין הם באחוה, ואין יחוד אלא על ידי צדיק, ומשום זה במקום הזה לא תקרבו לגלות ערוה, וכך בשוק ימין ושמאל שם אלהים אחרים, ולא צריך לקרב שם אותיות בזמן שאלהים אחרים שם, שהם מצד של עבודה זרה, וסוד הדבר - ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה.

וכך אותם העריות הם סמא"ל ונחש, שתובעים לעשות דינים ומגלים אותם לפני יהו"ה, ומשום זה נקראו עריות, וזהו סוד, וסוד אחר אל תגל, שזה גורם גלות וגולה בין העמים, מי שמגלה ערותו שם, כך הוא מתגלה בין העריות, שהם אלהים אחרים, ומי שמכסה עליהם, כך הוא מתכסה ביניהם, ומשום זה

קורבא דאחוה אית תמן ולא דיחודא, ודא איהו רזא דאילנא דענפוי מתפרשין לעילא בכל סטרא, ורזא דמלה ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו (בראשית מט כד), אבל לתתא פלהו אגודה אחת יחודא חדא, ובגין דא לתתא בצדיק צריך לקרבא אתוון דיהו"ה עם שכינתיה, דאיהי קורבא דילה קרבן ליהו"ה. ודכי שכינתא עלאה עם חכמה צריך לקרבא לון בצדיק, וכל ענפין תמן מתיחדין ומתקשרין ומשליבין, ומקבלין דא מן דא, וכלא על ידא דצדיק, וכלא צדיק לית קורבא דיחודא, אלא אחוה, ובגין דא חסד תמן אתקרי ו' אח ו' אחות. מסטרא דימינא, ובהאי אתר אתמר (ויקרא כ יז) ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגומר חסד הוא, ועם כל דא דחסד הוא ונקרתו לעיני בני עמם, מאן דמחבר אתוון באתר דפרודא כאלו אפריש ביניהו, ובגין דא ונקרתו מדה לקבל מדה.

ודכי י"ה בימינא אינון באחוה, ולית יחודא אלא על ידי דצדיק, ובגין דא בהאי אתר לא תקרבו לגלות ערוה (שם יח ו), ודכי בשוקא ימינא ושמאלא תמן אלהים אחרים, ולא צריך לקרבא תמן אתוון, בזמנא דאלהים אחרים תמן דאינון מסטרא דעבודה זרה, ורזא דמלה ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה (שם י א).

וכך אינון עריין אינון סמא"ל ונחש, דתבעין למעבד דינין ומגלין לון קדם יהו"ה, ובגין דא אתקריאו עריות, ודא איהו רזא וסוד אחר אל תגל (משלי כה ט), דדא גרים גלות ואתגלי בין עממיא, מאן דגלי עריתיה תמן דכי איהו אתגלי בין עריין דאינון אלהים אחרים, ומאן דמכסי עלייהו דכי איהו אתפסי